

РЕШЕНИЕ

№ 4357

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **257** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК)

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 145, вх. Б, ет. 1, ап. 4, чрез УправителЯ Океан П. И., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221018002706-091-001 от 22.07.2019 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и М. П. Б. – ръководител на ревизията.

С жалбата до съда ревизираното дружество оспорва РА като неправилен, незаконосъобразен и необоснован в частта му, с която са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, произтичащи от допълнително начислен данък върху добавената стойност /ДДС/ вследствие на непризнати вътреобщностни доставки /ВОД/ към LAKOTA S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, Полша, VIN PL5223025695, в общ размер на 46 963,92 лв. за данъчни периоди м. 11.2017 г. и м. 12.2017 г., както и начислените лихви за забава общо в размер на 7 369,70 лв.

В с.з. жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, а РА – отменен. Представя писмени бележки.

Ответникът по жалбата – директорът на Д“ОДОП“– С., чрез процесуалния си представител юрк.М., оспорва същата като неоснователна и недоказана. Претеднира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в рамките на срока за съдебно обжалване на РА от надлежна страна, поради което се явява процесуално допустима.

От фактическа страна се установява следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018002706-020-001 от 11.05.2018 г., (връчена по електронен път на 16.05.2018г.) издадена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчните периоди от 01.09.2017 г. до 30.04.2018 г.

Със Заповед №Р-22221018002706-023-001/18.07.2018 г., връчена по електронен път на 18.07.2018 г. ревизионното производство е спряно на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК, като същото е възобновено със Заповед №Р-22221018002706-143/19.03.2019 г.

Срокът за извършване на ревизията е продължен със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22221018002706-020-001/11.04.2019 г. до 17.05.2019 г., връчена по електронен път на 11.04.2019 г.

Със ЗИЗВР №Р-22221018002706-040-001/15.05.2018 г., връчена по електронен път на 13.05.2019 г., срокът за извършване на ревизията е продължен до 16.06.2019 г.

Цитираните заповеди са издадени от Т. Б. Г. – началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018002706-092-001/02.07.2019 г., връчен по електронен път на 03.07.2019 г., срещу който в срока по чл.117 ДОПК не е подадено писмено възражение от ревизираното лице.

Ревизията приключва с № Р-22221018002706-091-001 от 22.07.2019 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, връчен на дружеството на 05.08.2019 г.

С жалба вх. № 53-06-8187/16.08.2018г., РА е оспорен по административен ред, като с решение № 1946/21.11.2019г. на директора на Дирекция „ОДОП“, е потвърден. Решението е връчено на 25.11.2019г.

С жалба вх. № 53-04-1235/ 09.12.2019г., РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № Р-22221018002706-091-001 от 22.07.2019 г., изд. от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта му потвърдена с Решение № 1946/21.11.2019Г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., на жалбоподателя [фирма], са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, произтичащи от допълнително начислен данък върху добавената стойност /ДДС/ вследствие на непризнати вътреобщностни доставки /ВОД/ към LAKOTA S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, Полша, VIN PL5223025695, в общ размер на 46 963,92 лв. за данъчни периоди м. 11.2017 г. и м. 12.2017 г., както и начислените лихви за забава общо в размер на 7 369,70 лв.

Установено е в хода на ревизията, че основната дейност на жалбоподателя [фирма] (това обстоятелство е посочено от управителя на дружеството в подадената пред

органите на приходите обяснителна записка от 29.05.2018 г.) през ревизирия период, е търговия на хранителни стоки с еко произход, като сирена, кашкавал, зехтин и др. Посочено е, че закупените стоки се съхраняват в две помещения, намиращи се на адреса на управление и кореспонденция на дружеството, както и на адрес в [населено място], [улица]. Представени са договори за наем. Установено е подаването на три уведомления за наемане на лица по трудови договори.

С цел обективното установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на дружеството са предприети редица процесуални действия, подробно описани в ревизионния доклад.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ изх. № Р-22221018002706-040-001/15.05.2018 г., с което са изисквани търговски и счетоводни документи, свързани с осъществяваната дейност през ревизирия период. Представени са документи, справки и писмени обяснения, приети с придружителни писма с вх. № Р-22221018002706-ПРД-001 от 28.05.2019 г. и № Р-22221018002706-ПРД-002 от 30.05.2019 г.

Въз основа на представените документи и данните в информационната система на НАП е установено, че през ревизирия период [фирма] е декларирало ВОД на зехтин към LAKOTA S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, Полша, съгласно фактура /инвойс/ № [ЕГН]/02.11.2017 г. на стойност 86 401,60 лв. /10 тона extra virgin olive oil/ и фактура № [ЕГН]/06.12.2017 г. на стойност 148 418,02 лв. /17 278 литра extra virgin olive oil/. За доказване на декларираните доставки са представени двете фактури и два приемо-предавателни протокола, съответно от 02.11.2017 г. и 06.12.2017 г. за предаване на стоките на D.DIOL Z.O.O., PL701051702 – дружество, вписано като превозвач в двете представени международни товарителници, съответно № 00015162 от 05.11.2017 г. и № 00015231 от 06.12.2017 г.

Органите по приходите са посочили, че представените международни транспортни документи не съдържат необходимата ясна и конкретна информация за удостоверяване на документираните с тях превози на стоки, свързана с мястото и датата на получаване на стоките, лицата, които са ги получили, превозните средства, използвани за транспортирането им, наличието на съпровождащи инвойсите документи за произхода, характеристиките и годността на продаваните стоки за последваща продажба и консумация.

За доказване на плащане по фактурите са представени банкови извлечения. Отразените в тях операции, свързани с двете фактури, са извършени от 29.11.2017 г. до 12.04.2017 г. и са описани в таблица на стр. 6-та от РД. Същите представляват вноски на каса, извършени от Б. И. П. /представляваща задълженото лице/ и С. Е. С.. Ревизиращите са установили, също така, че с така направените вноски на парични средства са връщани заеми на [фирма] към [фирма], с изключение на вноската от 12.04.2018 г., която на същата дата е изтеглена на каса от Е. И. К.-С. и вноската от 27.03.2018 г. /20000,00 лв./, с която по банков път на 28.03.2018 г. е погасяван заем към [фирма].

В хода на ревизионното производство е отправено запитване до полската данъчна администрация и е получен отговор с референтен номер VAT_BG_028094-PL5938Y18-20190408-AF-RI-R във връзка с открита на основание чл. 7 от Регламент /ЕС/ №904/2010 на Съвета от 07.10.2010 г. процедура за обмен на информация между компетентните органи на РБългария и Полша, относно LAKOTA

S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, посочено от ревизираното лице като получател на стоки /зехтин - extra virgin olive oil / по ВОД.

Съгласно получения от полските данъчни власти отговор, LAKOTA S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA е било премахнато от списъка на данъкоплатците по ДДС и от регистъра на данъкоплатците в ЕС, поради липса на контакт, считано от 28.03.2019 г. Служител на полската администрация е извършил проверка на регистрирания от дружеството адрес – [населено място], ul. T. 18, който е различен от вписания в двете фактури и в спорните международни товарителници адрес. Установено е, че на адреса няма сграда и същият не съществува като административен адрес. На мястото на адреса няма признаци, свързани с дейността на компанията или табла, информиращи за нейното функциониране. Служителят на полската администрация не е открил никакви признаци за стопанска дейност, извършвана от полското дружество.

В получения отговор е посочено още, че от м. 07.2017 г., три месеца преди спорните ВОД, полското дружество е спряло да подава декларации по ДДС, т.е. данъкът във връзка с осъществен ВОП на процесните стоки /зехтин/ не е начислен и такива ВОП не са оповестени в подадени V. – декларации, за да се приеме, че има формално потвърждение на извършването им от страна на получателя.

В допълнение към това е констатирано, че дружеството няма банкови сметки, т.е. не може да се потвърди и установи наличие на средства за извършване на търговска дейност. Същото не подава обобщени декларации и до момента не са му извършвани данъчни ревизии.

В заключение е обобщено, че поради тези причини не може да се даде отговор по следните точки от формуляра SCAC: реално извършвана дейност, вид на дейността, участници /агенти/ в извършването ѝ /B11/, наличие на декларираните доставки на стоки от България за периода м. 11 и м. 12.2017 г. – чрез V. декларация или по друг начин /B12/, осчетоводяване и плащане на стоки, декларираните като ВОД от българското дружество /C6/, последваща реализация на стоките – на кого са продадени /C8/, размер на фактурираната на получателя сума, размер на заплатената сума, титуляра на банковата сметка, по която е извършено плащането, лица предали и получили плащане в брой, размер на платената сума, съставени за плащането в брой документи, информация за лицето, което е направило поръчката за доставката на стоките /C16, C17, C19, C20, C21/.

Въз основа на анализа на събраните при ревизията доказателства и предвид приложимите норми на ЗДДС и ППЗДДС е направен извод, че [фирма] не разполага с документите, необходими за доказване на декларираните ВОД. Посочено е, че реалното извършване на такива не се потвърждава по безспорен начин от притежаваните от самото ревизирано лице документи, нито се установява от каквито и да било данни и доказателства, установени при извършения обмен на информация с полската данъчна администрация.

Предвид горното е прието, че стоките са реализирани с място на изпълнение на територията на страната, поради което, съгласно чл. 12 от закона, доставките са облагаеми, а размерът на ставката е 20 на сто. При така очертаната фактическа обстановка и с оглед нормата на чл. 53, ал. 3 от ЗДДС във връзка с чл. 86 от закона и чл. 45, т. 2, б. „а“ от Правилника за прилагане на ЗДДС /ППЗДДС/ правилно и законосъобразно е начислен ДДС общо в размер на 46 963,92 лв. и са определени лихви за просрочие в размер на 7 369,70 лв.

Към делото е приобщена ревизионната преписка с приложенияте към нея писмени доказателства. В хода на делото не са ангажирани допълнителни доказателства.

С оглед изложените констатации в хода на ревизията ,съдът прави следните правни изводи:

По процесуалната допустимост на жалбата:

Жалбата е подадена срещу годен за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 6 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК (И. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията.

Процесният ревизионен акт е издаден от органът, възложил ревизията Т. Б. Г. и ръководителя на М. П. Б. т.е. от лица, разполагащи с материална компетентност по чл.119, ал.2 ДОПК.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необосноваване на обжалвания ревизионен акт.

С процесния ревизионен акт не са признати ВОД към LAKOTA S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, Полша, VIN PL5223025695, в общ размер на 46 963,92 лв. за данъчни периоди м. 11.2017 г. и м. 12.2017 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, вътреобщностна доставка на стоки (ВОД) е доставка на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка.

Видно от цитираната разпоредба, за да бъде приложен режимът, установен за ВОД, следва да са налице кумулативно следните условия: доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице на територията на страната; получателят да е регистрирано лице за целите на ДДС в друга държава членка; доставката да е възмездна; стоките да бъдат транспортирани от територията на страната до територията на друга държава членка, както когато транспортът се осъществява от или за сметка на доставчика, така и когато същият е от и за сметка на получателя.

Касателно транспортирането на стоките с чл. 53, ал. 2 от ЗДДС законодателят прави препратка към ППЗДДС по отношение на документите, удостоверяващи извършването на ВОД. Съгласно разпоредбата на чл. 45 от ППЗДДС, доставчикът следва да разполага с документ за доставката /фактура/ и документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка. Последните се изразяват в: а) транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на другата държава-членка -

в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките; б) транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава-членка - когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика.

Тъй като режимът на ВОД е изключение от общия режим на доставките, които като правило се облагат със стандартна ставка в държавата-членка на доставчика, доказването на вътреобщностния характер на доставката е в тежест на доставчика.

Следователно, предвид посочената нормативна уредба, от съществено значение е обстоятелството за чия сметка е реализиран транспортът на съответните стоки. В конкретния случай по този въпрос са ангажирани единствено твърденията на жалбоподателя, че транспортът на процесните стоки бил организиран и е за сметка на получателя полското дружество LAKOTA S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, но доказателства в тази насока не са представени нито в административното, нито в съдебното производство. Нито едно от приложените по доказателства не удостоверява, че транспортът е за сметка на получателя. Такъв извод по никакъв начин не следва и от обстоятелството, че в представените от „жалбоподателя М. КИЛО“ ЧМР като превозвач е посочено полското дружество. Доказателства, че транспортът на стоките е организиран и е за сметка на получателя не са открити и от полската данъчната администрация при извършената проверка във връзка с поискания обмен на информация. Обстоятелството, че в случая липсват и не са открити доказателства от кого е организиран и за чия сметка е транспортът, т.е. кой го е възложил и заплатил на превозвача, е в подкрепа на заключението, че реално договор за извършване на международен автомобилен превоз на стоки не е налице, съответно не е изпълняван, а съставените и представени за тези обстоятелства документи – две ЧМР, само привидно ги удостоверяват.

От разпоредбите на чл. 4, чл. 5 и чл. 6 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/ следва, че страните по договора за международен автомобилен превоз на стоки, който се установява с товарителницата, са изпращачът и превозвачът. В случая и в двете представени ЧМР, като изпращач, т.е. като страна, възложител по договора, е вписано [фирма]. ЧМР с номер 00015231 с дата на съставяне 06.12.2017 г. не съдържа нито подпис, нито печат на изпращача в изпълнение на изискванията по чл. 5, т. 1 от Конвенцията. Следователно не може да се приеме, че дори и от формална страна е налице сключен договор за международен автомобилен превоз на стоки, установен с товарителницата. Товарителница № 00015162 с дата на съставяне 05.11.2017 г., от своя страна, не съдържа подпис и печат на получателя, няма и място на получаване на стоката /кл. 24/. Следователно с нея не се удостоверява получаване на стоките в Полша или на друго място. При тези обстоятелства не може да се приеме, че жалбоподателят притежава транспортни документи, удостоверяващи напускане на стоките на територията на страната и пристигането им на територията на другата държава членка. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че [фирма] нито твърди, че

притежава, нито представя доказателства за издадени му от превозвача D.DIOL Z.O.O. фактури за извършени международни транспортни услуги на стоки в качеството му на техен възложител /изпращач/, нито за извършени по тях плащания.

От съставените с участие на жалбоподателя и представени в хода на ревизията документи /ЧМР и два приемо-предавателни протокола/ не се установява полагане на дължимата грижа за гарантиране на тяхната редовност от гледна точка на изискванията за форма и съдържание, съответно на верността на отразените в тях обстоятелства.

По отношение на изискването на чл. 45, т. 2, б. „а“ от ППЗДДС следва да се отбележи, че терминът „изпратен“ в разпоредбите от Шеста директива и Директива 112/2006 г. следва да се тълкува в смисъл, че вътреобщностното придобиване е осъществено и освобождаването на вътреобщностната доставка става приложимо само когато правото на разпореждане със стоката е прехвърлено на получателя на доставката и доставчикът докаже, че стоката е изпратена или превозена в друга държава - членка и че вследствие на това изпращане или превозване стоката е напуснала фактически територията на държавата - членка на доставчика.

Транспортирането на стоките до територията на Полша не се доказва и с допълнително ангажираните от [фирма], приложени по преписката, потвърждения. Видно от същите, не може да се приеме, че са налице данни за вида и марката на транспортните средства, с които се сочи че е извършен превозът, следователно в случая не са налице основания да се приеме, че е приложима разпоредбата на чл. 45, т. 2, б. „а“ от ППЗДДС.

Не на последно място, следва да се отбележи и обстоятелството, че приложените потвърждения са единствено на български език. Не е ясно и кога и по какъв начин са получени от жалбоподателя и по каква причина не са представени при извършване на ревизията в отговор на връченото ИПДПОЗЛ.

Изводът на ревизиращия екип, че не е доказана реалността на спорните ВОД, се подкрепя и от събраната информация в производство по реда на чл. 171 от ЗДДС в съответствие с чл. 7 от Регламент /ЕС/ № 904/2010 за обмен на информация между държави членки на ЕС. Видно от приложения отговор, посоченото като получател по спорните ВОД полско дружество - LAKOTA S. Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA, не е открито от полската данъчна администрация и не са потвърдени декларираните сделки, още повече, че полското дружество не притежава банкови сметки и не е декларирало ВОП от България, както и не е подавало декларации за целите на ДДС от м. 07.2017 г. От полската данъчна администрация е посочено още, че регистрираният от дружеството адрес е несъществуващ.

Освен това, в допълнение, следва да се отбележи и фактът, че по спорните ВОД не са ангажирани и убедителни доказателства за извършени разплащания между контрагентите. В хода на ревизионното производство от задълженото лице е поддържана тезата, че плащанията от полското дружество са

извършвани в брой, въпреки факта, че на дружеството няма регистриран ЕКАФП (в информационния масив на НАП липсват данни за регистриран ЕКАФП на името на [фирма]) и впоследствие същите са внасяни на каса от представляващия [фирма]. Следователно, не се доказва в хода на делото и реалното получаване на парични средства от полското дружество във връзка със спорните сделки.

При съвкупната преценка на събрания доказателствен материал по делото, настоящият състав приема, че в хода на административното, както и на съдебното производство не са събрани данни за реалното осъществяване от страна на жалбоподателя извършването на спорните ВОД на стоки. Доколкото жалбоподателят не е доказал вътреобщностния характер на спорните доставки, а в същото време са налице данни за изписани такива стоки, съгласно представените вторични счетоводни документи, органите по приходите правилно са заключили, че се касае за доставки с място на изпълнение на територията на страната, облагаеми с 20% ставка на данъка.

Предвид изложеното жалбата следва да се приеме за неоснователна, а ревизионният акт да бъде потвърден в оспорената част.

С оглед изхода на делото и при направеното искане за това на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 161 от ДОПК, което се определя от съда на 2 160 (две хиляди сто и шестдесет) лева, съгласно чл.8, вр. чл.7, ал.2, т.4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ от 8.05.2020 г. - бр. 45 от 15.05.2020 г., в сила от 15.05.2020 г.)

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 145, вх. Б, ет. 1, ап. 4, чрез управителя Океан П. И., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221018002706-091-001 от 22.07.2019 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и М. П. Б. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1946/21.11.2019г. на директора на дирекция „ОДОП“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 2 160 (две хиляди сто и шестдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

